

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko Bankowi [...] S.A. w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 maja 2022 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 grudnia 2020 r., sygn. akt XIII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 grudnia 2020 r., sygn. akt XIII Pa [...] Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki M. P. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 5 lutego 2020 r., sygn. akt VII P [...], którym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo o przywrócenie do pracy wniesione przeciwko Bankowi [...] S.A. w W..

Wyrokiem z 5 lutego 2020 r., sygn. akt VII P [...] Sąd Rejonowy w W.: (1) oddalił powództwo M. P. o przywrócenie do pracy u pozwanego Banku [...] S.A. w W.; (2) zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona powodowa, zarzucając mu naruszenie art. 30 § 1 pkt 2, § 4 k.p., art. 45 § 1 i § 2 k.p., art. 8 k.p., art. 94 § 2, 2a k.p., art. 42 k.p. oraz art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 232 k.p.c., art. 161 k.p.c. i art. 253 i 248 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c.

Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania apelacji uznał ją za niezasadną.

Wskazał on, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, a następnie dokonał jego właściwej oceny i trafnie zastosował obowiązujące przepisy, a w swych ustaleniach i wnioskach, wbrew zarzutom apelacji nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wynikające z przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd drugiej instancji zaznaczył, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego pracodawca może wskazać kilka przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę, w tym przyczyny dotyczące pracownika i inne niedotyczące pracownika (dotyczące pracodawcy), a wypowiedzenie jest uzasadnione, gdy choćby jedna ze wskazanych przyczyn jest usprawiedliwiona (wyrok Sądu Najwyższego z 5 października 2005 r., I PK 61/05) Ma to o tyle istotne znaczenie, że odwołująca wskazując na pominięcie zeznań wskazanych świadków nie odnosi się do innych ustaleń, które sąd na podstawie zeznań tych świadków poczynił, a które potwierdzały zaistnienie innych przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę. Z zeznań M. R. wynika, że powódce była zarzucana zła współpraca z departamentem sprzedaży. Okoliczność ta z kolei, jak wskazał Sąd pierwszej instancji, potwierdzała prawdziwość trzeciej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, tj. niestaranego wykonywania obowiązków pracowniczych. Ponadto, świadek ten, jak wskazał Sąd pierwszej instancji potwierdził, że kierownictwo miało zastrzeżenia do pracy powódki, co jedynie uzupełnia materiał dowodowy, potwierdzający zasadność wypowiedzenia powódce umowy o pracę. Faktem jest, że świadek wskazał na skomplikowany charakter rozliczenia faktury dla banku spółdzielczego i czasochłonność w jego przygotowaniu, jednakże z zeznań tych nie wynika jakoby powódka wykonywała pracę w godzinach nadliczbowych. Ponadto, świadek wskazał, że rozliczenie odbywało się raz w miesiącu, a nadto, że w ramach współpracy przy organizacji forum ryzyka kredytowego „każdy dostawał 100 banków do

obdzwonienia” - tym samym zadania były rozdzielane również na innych pracowników banku.

Sąd Okręgowy podkreślił, że na podstawie przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy dowodów ustalono, że wszystkie okoliczności wskazane w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy były jasne, zrozumiałe i konkretne. Znalazły swoje potwierdzenie w postępowaniu dowodowym i zebranych przed Sądem pierwszej instancji materiałem. Sąd ten wskazał jednocześnie, że odmówił wiary zeznaniom świadka O., bowiem miała ona styczność z powódką w 2010 r., czyli w zbyt odległym od wypowiedzenia umowy czasie. Warto również uzupełnić to spostrzeżenie, o fakt, że wszystkie okoliczności czy uchybienia dotyczą okresu późniejszego, dlatego zeznania tego świadka nie wniosły do sprawy żadnych informacji, które mogłyby wpłynąć na ocenę prawidłowości wypowiedzenia umowy.

Sąd Rejonowy ocenił również zeznania powódki, zaś ocena ta mieści się w ramach art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego bardzo obszerne i skrupulatnie przeprowadzone postępowanie dowodowe, przeprowadzone zgodnie ze regułami swobodnej oceny dowodów, doprowadziło sąd pierwszej instancji do prawidłowych wniosków, które przesądzały o oddaleniu powództwa.

Sąd pierwszej ocenił również wiarygodność maila z 9 marca 2015 r. z posiedzenia komitetu sterującego, zaś ocena ta i omyłka w dacie, w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo została oceniona jako omyłka pisarska.

Bezprzedmiotowy, w ocenie Sądu drugiej instancji, okazał się zarzut odwołujący się do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Warto zaznaczyć również, że w związku z nowelizacją k.p.c. przepis dotyczący uzasadnienia wyroku znajduje się obecnie w art. 327¹ § 1 k.p.c. Niemniej jednak powódka wskazała, że zarzuca nienależyte uzasadnienie wyroku, a zatem Sąd Okręgowy ocenił właśnie ten zarzut. Sąd odwoławczy podkreślił, że jego skuteczność ograniczona jest do sytuacji, w której treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia uniemożliwia kontrolę instancyjną. W systemie apelacyjnym, w którym Sąd drugiej instancji jest sądem merytorycznym, a postępowanie odwoławcze jest kontynuacją postępowania przed sądem pierwszoinstancyjnym, uchybienia w formie uzasadnienia, nieprowadzące do trudności w identyfikacji motywów rozstrzygnięcia sprawy, nie mają znaczenia dla możliwości rozpoznania apelacji. W tym kontekście wskazać należy, że z treści

uzasadnienia sądu rejonowego w oczywisty sposób wynika treść dokonanych ustaleń oraz motywy, którymi kierował się Sąd przy dokonywaniu oceny prawnej.

W zakresie zaś zarzutów naruszenia prawa materialnego Sąd drugiej instancji ocenił, że były one bezzasadne. W szczególności na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut naruszenia art. 30 k.p. Sąd Okręgowy podniósł, że powódka nie odnosi się do faktów ustalonych przez Sąd pierwszej instancji, które składały się na przyczyny uzasadniające wypowiedzenie umowy. Powódka z jednej strony wskazuje, że była obciążona obowiązkami, których terminowe wykonanie wymagało pracy w godzinach nadliczbowych, z drugiej nie odnosi się do faktu ustalenia propozycji pomocy ze strony innych pracowników, zaś liczne rozmowy i zarzuty, o których wiedzieli inni pracownicy, wskazują, że również powódka musiała mieć o nich wiedzę, a tym samym znać powody zakończenia z nią współpracy. Sąd odwoławczy wskazał również, że jak ustalono, przełożona V. K.-T. obejmując stanowisko już 1 grudnia 2010 r. została poinformowana o zastrzeżeniach do pracy powódki. Mimo tych zastrzeżeń, powierzała powódce zadania do wykonania, poprawiała pisma przez nią redagowane, umawiała spotkania odnośnie organizacji pracy powódki i niedopuszczalnych form jej zachowania, na które powódka się nie stawiała. Jednocześnie, powódka nie radząc sobie z powierzonymi zadaniami, nie chciała skorzystać z pomocy innych pracowników. Fakt, że o zastrzeżeniach co do jej pracy przełożona wiedziała już w 2010 r. i wypowiedzenie umowy dopiero w 2015 r. wskazuje na szansę jaką powódka miała, by wdrożyć się w powierzone jej zadania. Natomiast postawa powódki, a także zastrzeżenia do jej pracy i maile ponaglające w wykonaniu zadań musiały wywoływać świadomość u powódki, że pracodawca nie jest zadowolony z rezultatu jej pracy. Sam fakt pozytywnych ocen dotyczył okresów wcześniejszych, natomiast ostatnia ocena miała miejsce w 2009 r., zaś z późniejszych okoliczności wynika, że ocena ta nie była pozytywna.

Apelująca zarzuciła również, że pozwany opierał się na dokumentacji mailowej z okresu 2012-2014, uzasadniając wypowiedzenie umowy, jednak Sąd drugiej instancji podniósł, że po pierwsze w 2015 r. apelująca przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim, a ponadto, podkreśla to tylko, że decyzja o wypowiedzeniu umowy o pracę nie była spontaniczna, sugerowana jednostkowym

zachowaniem/błędem pracownika, tylko decyzją przemyślaną, podjętą w ostateczności.

Również zarzut naruszenia art. 8 k.p. nie znajdował, zdaniem Sądu Okręgowego, uzasadnienia, ponadto apelująca nie precyzuje na czym miałyby polegać to naruszenie.

Także zarzut naruszenia art. 45 § 1 i 2 k.p. nie znalazł uzasadnienia, bowiem w świetle poczynionych ustaleń wypowiedzenie umowy było zasadne. Powyższe koreluje z ustaleniami Sądu pierwszej instancji, co do faktów stanowiących podstawę wypowiedzenia umowy. Sąd Okręgowy wskazał, że przyczyny podane w wypowiedzeniu umowy o pracę stanowiły o zasadnym wypowiedzeniu powódce tej umowy. Ponadto, oceniając to wypowiedzenie w kontekście art. 8 k.p. wskazać należy, że wypowiedzenie nie mogło być postrzegane jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną powódka w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona:

1) Poprzez błędne uznanie przez Sąd Okręgowy w W., że doszło do prawidłowego zastosowania przez pozwanego art. 30 § 1 pkt 2 k.p. i uznania przyczyn wypowiedzenia za konkretne i rzeczywiste oraz zasadne i nie doszło na naruszenia ww. artykułu Kodeksu pracy poprzez jego błędną wykładnię i bezpodstawnego obciążania powódki odpowiedzialnością za nieterminowe wykonanie niektórych zadań bez uwzględnienia kontekstu i odpowiedzialności pracodawcy, że:

- wykonanie obowiązków i zadań przez powódkę w terminie zależy od przekazania informacji i danych przez kilkaset banków spółdzielczych czy oddziałów tych banków oraz uzależnione jest od wykonania zadań w zakresie obsługi informatycznej przez dział informatyczny czy firmy zewnętrzne wykonujące obsługę informatyczną,

- powódka nie ma kompetencji do podejmowania decyzji jakie leżą w gestii jej bezpośrednich przełożonych, którzy przerzucają na powódkę odpowiedzialności za brak podjęcie przez nich decyzji w zakresie ustalenia dodatkowego wynagrodzenia dla obsługi informatycznej czy zakresu wykonywania zadań informatycznych od czego uzależnione było wykonanie zleconych prac przez powódkę,

- na powódkę ocenianą i nagradzaną jako dobry pracownik od 2011 r. nakładane były coraz to nowe dodatkowe czasochłonne obowiązki i zadania po zwalnianych przez pozwanego pracownikach,

- stosowania się przez powódkę do poleceń Dyrektora w zakresie wykonania dodatkowych obowiązków nakładanych przez dyrektora z pierwszeństwem ich wykonania kosztem terminowości wykonywania dotychczasowych obowiązków,

- okresu przebywania przez powódkę na zwolnieniu lekarskim w 2014 r. i w 2015 r. co eliminuje podniesione zarzuty co do wykonania przez powódkę zadań w terminie skoro była ona w tym okresie niezdolna do pracy co potwierdzają wystawione zwolnienia lekarskie,

- nie doszło do naruszenia przez powódkę ustalonych i zapisanych procedur wewnętrznych jakie występowały u pozwanego, jak również nie doszło do wyrządzenia przez powódkę szkody materialnej w mieniu pozwanego. Sąd Okręgowy nie badał, czy powódka swoim postępowaniem czy zaniechaniem naruszyła ustalone i zapisane procedury wewnętrzne, które byłby jej doręczone i z którymi by się zapoznała. Pozwany w trakcie sporu sądowego nie przedstawił żadnych wewnętrznych uregulowań prawnych, które by obowiązywały u pracodawcy, a które naruszyłaby powódka co wyłącza i wyklucza twierdzenie że powódka źle wykonywała pracę. Nie przedstawił również stanowiska czy dowodów, by zaniechania powódki w terminowych wykonaniu zadań wpłynęły na powstanie jakiegokolwiek szkody w mieniu pozwanego.

2) Poprzez naruszenie przez Sąd Okręgowy w W. art. 30 § 4 k.p. przez jego błędną wykładnię i bezpodstawne uznanie, że wypowiedzenie umowy o pracę z powódką jest prawidłowe i zasadne i nie zawiera naruszenia przepisów prawa pracy w zakresie wypowiedzania umów o pracę i innych przepisów, gdyż zdaniem Sądu Okręgowego w W. wyrażonym w uzasadnieniu wyroku zawiera on konkretne,

prawdziwe, rzeczywiste, zasadne przyczyny wypowiedzenia, które zostały zdaniem Sądu Okręgowego w W. wykazane przez pozwanego pomimo, iż wymienione w wypowiedzeniu przyczyny są niekonkretne, nieprawdziwe i niezasadne a wykonanie w terminie zadań uzależnione było od wielu czynników takich jak zakres obciążenia powódki nowymi zadaniami przez Naczelnika i odrębnie przez Dyrektora, podejmowanych decyzji przez Naczelnika Wydziału i Dyrektora w stosunku do innych Biur w tym firm informatycznych od których uzależnione było wykonanie w terminie zadań przez powódkę, oraz od przekazania informacji czy danych przez inne banki spółdzielcze czy oddziały tych banków od których uzależnione było wykonanie w terminie zadań przez powódkę. Ponadto pozwany w trakcie sporu sądowego nie przedstawił żadnych wewnętrznych uregulowań prawnych, które by obowiązywały u pracodawcy, a które naruszyłaby powódka. Sąd Rejonowy nie badał więc czy powódka swoim postępowaniem czy zaniechaniem naruszyła ustalone i zapisane procedury wewnętrzne, które byłby jej doręczone i z którymi by się zapoznała. Na jakiej zatem podstawie uznał, że powódka źle wykonywała pracę.

3) Naruszenia art. 45 § 1 i § 2 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i jego niezastosowanie i nie uwzględnienie uzasadnionych roszczeń powódki o przywrócenie jej do pracy u pozwanego albo zasądzenie odszkodowania od pozwanego na jej rzecz pomimo, iż wypowiedzenie umowy o pracę z powódką było nieuzasadnione i naruszało przepisy prawa pracy o wypowiedzaniu umów o pracę.

4) Art. 8 k.p. poprzez niezastosowanie tego przepisu i tym samym uznanie, że czynność pozwanego w postaci wypowiedzenia umowy o pracę z powódką jest uważane za wykonywanie prawa i korzystanie z ochrony pomimo, że nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego, a przecież to pracodawca a nie pracownik odpowiada za wadliwą organizację pracy u pozwanego, chaos organizacyjny i zaniechania bezpośrednich przełożonych powódki, w tym m.in.:

- nakładanie coraz to nowych dodatkowych obowiązków na powódkę po zwalnianych przez pozwanego pracowników i wymaganie wykonania dodatkowych

obowiązków nakładanych przez dyrektora kosztem terminowości wykonywania dotychczasowych obowiązków,

- obciążania powódki terminowymi zadaniami bez uwzględnienia, że wykonanie tych obowiązków w terminie zależy od przekazania informacji i danych przez kilkaset banków spółdzielczych czy oddziałów tych banków oraz uzależnione jest od wykonania zadań w zakresie obsługi informatycznej przez dział informatyczny czy firmy zewnętrzne wykonujące obsługę informatyczną,

- przerzucenie na powódkę odpowiedzialności za brak decyzji po stronie bezpośrednich przełożonych w zakresie ustalenia wynagrodzenia dla obsługi informatycznej od czego uzależnione było wykonanie zleconych prac przez powódkę.

Co narusza art. 94 w tym pkt 2, 2a, bowiem u pracodawcy występowała wadliwą organizacja pracy i chaos organizacyjny, wobec powódki została naruszona zasad równości i była ona dyskryminowana, gdy pracodawca posiadając swoje prawa podmiotowe przerzuca swoją odpowiedzialność na powódkę jako pracownika.

Zdaniem strony skarżącej, w rozpoznawanej sytuacji mamy wręcz podręcznikowy przykład zasadności zastosowania art. 8 k.p., gdyż skorzystanie przez pracodawcę z prawa wypowiedzenia umowy o pracę jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ewentualnie społeczno-gospodarczego przeznaczeniem prawa do wypowiedzenia (art. 8 k.p.) i nieuzasadnionego wykorzystania przez pracodawcę jego praw podmiotowych wobec pracownika, którego pozycja nie jest równa z pracodawcą. Jak można w rozpoznawanej sprawie przerzucać na pracownika odpowiedzialność za terminowe wykonywanie nakładanych na niego zadań, skoro:

- pracodawca miał wiedzę i świadomość, że wykonanie tych obowiązków w terminie zależy od przekazania informacji i danych przez kilkaset banków spółdzielczych (360) czy oddziałów tych banków oraz uzależnione jest od wykonania zadań w zakresie obsługi informatycznej przez dział informatyczny czy firmy zewnętrzne wykonujące obsługę informatyczną systemów komputerowych;

- wykonanie zleconych prac przez powódkę uzależnione jest od decyzji po stronie bezpośrednich przełożonych powódki w zakresie ustalenia wynagrodzenia

dla obsługi informatycznej i takie decyzje nie zostały przez tych przełożonych podjęte;

- powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim i niezdolna była do pracy wobec czego nie mogła wykonywać obowiązków służbowych;

- że na powódkę zostały nałożone dodatkowe zadania po zwalnianych pracownikach i powódka informowała, że może to spowodować niedotrzymanie innych zadań, które dotychczas wykonywała;

- że dyrektor przekazywał powódce dodatkowe zadania do wykonania które miały charakter priorytetowy.

5) Sąd Okręgowy w W. w uzasadnieniu wyroku nie przedstawił stanowiska czy te jego zdaniem przyczyny wypowiedzenia prawdziwe i uzasadnione (które?) pozostają w istotnej proporcji do pozostałych przyczyn podanych w wypowiedzeniu. Strona skarżąca zauważyła, że wypowiedzenie umowy z powódką zawierało 7 przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę. Sąd Okręgowy w W. faktycznie nie wskazał, które z tych przyczyn, jego zdaniem, są uzasadnione, a które nie. Tym samym nie ma możliwości stwierdzenia, czy zdaniem Sądu Okręgowego „Przyczyny prawdziwe i uzasadnione powinny jednak pozostawać w „istotnej proporcji”. Wobec czego wypowiedzenie zostało skutecznie zakwestionowane przed sądem (pomimo stwierdzenia zasadności jednej czy dwóch spośród większej liczby przyczyn).

6) Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku również, nie zważył czy działanie powódki wywołało jakikolwiek negatywne skutki w sferze finansowej pozwanej.

7) Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tzn. art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na nie nierozpoznanie zarzutów apelacji powódki w zakresie sprzeczności ustaleń Sądu z zebrany materiał dowodowy w sprawie w tym, m.in.: poprzez niezasadne ustalenie i naruszenia przepisów postępowania, które miały wpływ na wynik sprawy i polegające na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego w W. bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii i bez zapoznania się przez Sąd drugiej instancji z pełnym materiałem dowodowym zgromadzonym przez Sąd pierwszej instancji, w sytuacji gdy zarzuty apelacji

obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, jak i naruszenie przepisów postępowania w tym w zakresie błędnego przeprowadzenia postępowania dowodowego, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o:

- wydanie na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.,

- zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy

rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W niniejszej sprawie strona skarżąca przedstawiła wyjątkowo obszerne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednak nie wynika z niego, aby w niniejszej sprawie doszło do naruszenia jakichkolwiek przepisów prawa materialnego lub procesowego, a zwłaszcza o charakterze rażącym, prowadzącym do wydania oczywiście niesłusznego rozstrzygnięcia.

W rzeczywistości, wskazane przez stronę powodową argumenty mające przemawiać za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie, stanowią jedynie obszerną polemikę ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji, jak również z dokonaną przez ten Sąd oceną materiału dowodowego w niniejszej sprawie. Wszystkie argumenty skarżącej sprowadzają się do kwestionowania stanowiska Sądu Okręgowego i prezentowania własnej oceny okoliczności niniejszej sprawy, jednak nie zawierają one jakichkolwiek argumentów natury prawnej, które mogłyby świadczyć o rażącym naruszeniu prawa przez Sąd. Sam

fakt, że strona nie zgadza się z rozstrzygnięciem nie oznacza jeszcze, że sąd rażąco naruszył przepisy prawa.

Również zarzuty naruszenia prawa procesowego, mające świadczyć o oczywistości skargi kasacyjnej, oparte są jedynie na argumentach nie mających zastosowania w niniejszej sprawie lub na polemice z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy. Należy zauważyć, że Sąd drugiej instancji nie ma obowiązku odnosić się szczegółowo do każdego zarzutu apelacji, ani przytaczać tych zarzutów w sposób szczegółowy. Z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 października 2018 r., I CSK 608/17, LEX nr 2561619; z 22 sierpnia 2018 r., III UK 119/17, LEX nr 2542602; z 11 kwietnia 2018 r., II PK 20/17, LEX nr 2509624; z 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17, LEX nr 2522952; postanowienia Sądu Najwyższego z 14 marca 2018 r., II PK 120/17, LEX nr 2488061; z 9 grudnia 2015 r., II CSK 265/15, LEX nr 2148629). Jeśli sąd drugiej instancji przyjmuje odmienne rozstrzygnięcie niż sąd pierwszej instancji, oparte na innej podstawie faktycznej, powinien dokonać własnych stanowczych ustaleń faktycznych, jasnych i kategorycznych, które pozwalałyby na ocenę czy zmiana ta była usprawiedliwiona. W przypadku wyroku oddalającego apelację, konieczne jest wyraźne zaznaczenie, że sąd drugiej instancji podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, dokonaną przez ten sąd ocenę dowodów oraz ocenę materialnoprawną roszczenia.

W niniejszej sprawie, z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd drugiej instancji rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji, mimo że nie omawiał i nie odnosił się do każdego z tych licznych zarzutów z osobna. Fakt, że strona powodowa nie zgadza się z wynikami rozpoznania tych zarzutów nie oznacza jeszcze naruszenia przepisów prawa procesowego.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

a.s.